

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 498/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie svätého Egídia 11/6, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 174/2015 z 28. júna 2016 a rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11 Cb 6/2011 z 1. júla 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej

len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 174/2015 z 28. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Cb 6/2011 z 1. júla 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom na okresnom súde, ktoré sa týkalo zaplatenia sumy 48 297,48 € s príslušenstvom z titulu nezaplatenia za realizáciu stavebných prác na vybudovaní kanalizácie v obci [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ uviedol celú chronológiu postupu pri uzatváraní zmlúv o dielo s tým, že po dokončení stavebných prác vystavil faktúru č. 20080055 z 30. júna 2008, ktorú si žalovaný prevzal, pričom kvalita prác bola odsúhlasená žalovaným prostredníctvom preberacieho protokolu, o čom je ako dôkaz zápisnica z 28. júla 2008.

3. Žalovaný v predmetnom konaní na svoju obranu uviedol, že v danom prípade išlo o stavebné práce na diele, o čom bola uzatvorená zmluva o dielo z 27. decembra 2007 vrátane dodatku, ktorý bol uzavretý nasledujúci deň po uzavretí predmetnej zmluvy. Za dielo žalovaný hradil sťažovateľovi priebežne po odsúhlasení stavebných prác. Okresný súd vykonal aj znalecké dokazovanie týkajúce sa zistenia, či sa v danom prípade stavebné práce realizovali na samostatnej stavbe alebo boli súčasťou pôvodného diela podľa uzavretej zmluvy o dielo. Okresný súd v danom prípade na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a zamietol ju. Vychádzal pritom z obsahu zmlúv, ktoré považoval sa platne uzavreté, zo znaleckých posudkov, ktoré sťažovateľ spochybňuje ako spôsobilý podklad pre rozhodnutie okresného súdu, a z ďalších dôkazov, ktoré boli vykonané s cieľom (ne)preukázania nároku žalobcu. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné a svojím rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým nesúhlasí s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu, ktorého rozsudok následne potvrdil krajský súd.

4. Napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ktoré sťažovateľ považuje za arbitrárne, došlo k porušeniu jeho základných práv. Vo svojich rozhodnutiach totiž prijali také právne závery, ktoré si navzájom protirečia a nespĺňajú požiadavku vyplývajúcu z práva na súdnu ochranu spočívajúcu v tom, že účastníkovi konania má odôvodnenie rozhodnutia súdu jasne a zrozumiteľne dať odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Krajský súd sa navyše nijako nevysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a v jeho rozsudku absentujú akékoľvek dôvody, ktorými by reagoval na argumenty sťažovateľa.

5. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, vrátil im vec na ďalšie konanie a aby mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

9. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd napadnutým rozsudkom porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ak sťažovateľ mal v minulosti možnosť domáhať sa ochrany svojich označených práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. V danom prípade sa sťažovateľ mal možnosť obrátiť odvolaním podľa § 201 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) proti napadnutému rozsudku okresného súdu na príslušný krajský súd, čo aj využil a o jeho odvolaní rozhodol rozsudkom krajský súd 28. júna 2016. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených práv sťažovateľov.

11. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci odmietol.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

13. Sťažovateľ svojou argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti spochybňuje aj napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým nevyhovел jeho odvolaniu proti rozsudku okresného súdu a potvrdil jeho vecnú správnosť, čím mal porušiť dotknuté práva sťažovateľa, pretože ho považuje za arbitrárny z dôvodu, že sa nevysporiadal a nedal relevantné odpovede na všetky sťažovateľom uvedené podstatné odvolacie dôvody.

14. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

15. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 139/02, I. ÚS 114/08). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou, listinou a dohovorom garantovaných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu a sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po

eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že ten svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. Z relevantnej časti napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, pretože sťažovateľ sa v jeho priebehu dostal do dôkaznej núdze, pretože nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, resp. dôkaznú povinnosť:

„... Odvolací súd konštatuje, že žalovaným uplatnené námietky proti nároku žalobcu boli ním predloženými dôkazmi preukázané.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že uzatvorené zmluvy predstavovali jeden celok a že uzavretie zmluvy zo dňa 27. 12. 2007 bolo vyvolané potrebou zmeny projektu. Z obsahu tejto zmluvy nepochybne vyplýva, že nahrádza zmluvu zo dňa 15.12. 2005 pri jasnom deklarovaní (podpisy) jej účastníkov a nezmenené ceny.

Potreba zmeny projektu bola známa, najneskôr od mesiaca apríl 2007, ktorá skutočnosť nepochybne vyplýva zo záznamu zo dňa 30. 4. 2007 a z jednania na MŽP dňa 13.12. 2007.

K námietke odvolateľa, ohľadom skutočnosti, že ak súd prvého stupňa dospel k záveru, že zmluva o dielo (ktorého cenu uplatnil žalobca v konaní) je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (viď vyššie) mal uplatnený nárok posudzovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd udáva:

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že uzavretie tejto zmluvy preukázané nebolo (keďže súd prvého stupňa považoval účtované práce za súčasť jedného diela) uvedené bolo súdom prvého stupňa uvedené len podporne.

Návrh na začatie konania musí okrem iného obsahovať presne údaje o tom, na akom skutkovom základe žalobca uplatňuje svoj nárok. Žalobca teda nie je povinný podať právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, je povinný len pravdivo a úplne opísať skutočnosti, z ktorých nárok vyplýva. Ak aj žalobca právne kvalifikuje uplatnený nárok, súd týmto nie je viazaný, pretože posúdenie právnej kvalifikácie patri výlučne do právomoci sudu.

Žalobca v konaní vymedzil skutkový a právny základ uplatneného nároku ako zaplatenie ceny za vykonane dielo na základe ústne uzavretej zmluvy o dielo. Ako už bolo

uvedené vyššie, právnym posúdením jeho nároku súd nie je viazaný. V prejednávanej veci ale došlo k situácii, keď navrhovateľ požaduje rovnaké plnenie, ale na základe iného skutkového základu. Čo je možné len na základe jeho procesného úkonu v konaní a to návrhu na zmenu žaloby (§ 95 O.s.p.).

Podľa ustálenej judikatúry zmenou žaloby nie je doplnenie žaloby o skutočnosti odôvodňujúce uplatnený nárok aj z hľadiska iného zákonného ustanovenia, ani zmena právnej kvalifikácie pri nezmenenom petite a skutkovom základe, ale požadovanie (okrem iného) rovnakého plnenia na inom skutkovom základe. Návrh na zmenu žaloby v konaní (a to ani v odvolacom) podaný nebol...“

18. Predmetné uznesenie krajského súdu aj v spojení s uznesením okresného súdu, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu, v ktorom sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nie je porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

21. Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (a aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

22. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že právne závery krajského súdu vyplývajú zo skutkového stavu zisteného okresným súdom. Skutkové zistenia sa vo vzťahu k predmetu konania javia ako relevantné a poskytujú primeraný podklad pre aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb.) o zmluve o dielo. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru. Analýzou rozhodnutia krajského súdu a jeho odôvodnenia dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľa.

23. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožnil s právnym záverom krajského súdu, neoprávňuje ústavný súd prijať vlastný právny názor, ktorý by nahradil právny názor krajského súdu. Krajský súd sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd nemá žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým krajský súd dospel. Závery krajského súdu a jeho rozhodnutie nemožno z ústavného hľadiska považovať za neudržateľné a neospravedliteľné.

24. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa k obsahu znaleckého posudku od znalca [REDACTED] z 31. januára 2014, pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ znalecký posudok nespochybnil vo svojom odvolaní, preto na uvedenú skutočnosť krajský súd nemohol ani reagovať. Zároveň ústavný súd dáva do pozornosti, že sťažovateľ mal možnosť uplatniť svoje procesné právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonali (§ 123 OSP). Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť uvedeného znaleckého posudku. Obsah námietok sťažovateľa proti znaleckému posudku nemá taký charakter, ktorý by indikoval ústavne neudržateľné vyhodnotenie tohto dôkazného prostriedku okresným súdom, čo napokon nevzhliadol vo svojom rozhodnutí ani krajský súd.

25. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil signály, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade sťažovateľa rozhodnutím všeobecného súdu došlo k takému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle, teda niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným

rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostanými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017